

מ"י 8605/12/22 - מדינת ישראל נגד גל סיון שלום

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"י 8605-12-22 מדינת ישראל נ' שלום
תיק חיצוני: 339154/2022

בפני כבוד השופט גיל גבאי
המבקשת מדינת ישראל
ע"י רס"ב דן טבקמן
נגד
המשיבה גל סיון שלום
ע"י עו"ד גיל פרידמן

החלטה

הבקשה

בפניי בקשת המבקשת להארכת התנאי האוסר יציאת המשיבה מן הארץ ב-180 ימים, החל ביום 21.3.23.

רקע דיוני

המבקשת נעצרה ביום 5.12.22. באותו מועד התבקשה הארכת מעצרה. בית המשפט הורה על הארכת המעצר לאחר שקבע קיומו של חשד סביר לביצוע העבירות המיוחסות למשיבה (עמ' 4, ש' 7 לפרוטוקול). באותו דיון העלתה המבקשת טענה כי המשיבה עומדת בראש הפירמידה (עמ' 2, ש' 16-19 לפרוטוקול). ב"כ המשיבה ציין בדיון כי מדובר באם חד הורית, המגדלת לבדה את בנה בן ה-4 (עמ' 2, ש' 35 לפרוטוקול). באותה החלטה מיום 5.12.22 נקבע כי בוצעה פעולת שיבוש חמורה (עמ' 4, ש' 16 לפרוטוקול).

ביום 13.12.23 קבע בית המשפט כי החשד כנגד המשיבה התחזק (עמ' 6, ש' 20 לפרוטוקול) תוך ששב וציין כי החקירה שובשה, גם אם לא על ידי המשיבה עצמה אלא על ידי אחרים (עמ' 6, ש' 30 לפרוטוקול).

בדיון זה התייחס ב"כ של המשיבה לטענות שעלו בנוגע לבנה של המשיבה ואמר "חברי בדיון הקודם אמר רמז, שאולי יש הורה נוסף או בת זוג, חד משמעית, אין. מדובר באם יחידנית, טיפלה בילד הזה לבדה, נכון שתומכת בילד המשפחה, ההורים, אך הם לא יכולים להחליף את סיון" (עמ' 5, ש' 17-19 לפרוטוקול).

ביום 19.12.23 חזר ב"כ המבקשת והדגיש כי המשיבה היא חשודה מרכזית בפרשייה וככל שהזמן עובר עולה מהחומר הפורנזי ומעדויות אחרים כי המשיבה היא ראש הפירמידה. מדובר במי שהיא המחוללת, היוזמת, המשלמת, המגייסת, מנהלת האופרציה הפלילית (עמ' 9, ש' 16-19 לפרוטוקול). בהסכמת ב"כ המשיבה, הוארך מעצרה עד ליום 21.12.23 לשם ביצוע פעולה טכנית כאשר באותו שלב הייתה המשיבה העצורה האחרונה בפרשייה, למעט עצור אחד נוסף (עמ' 10, ש' 19 לפרוטוקול).

ביום 21.12.23 הגיעו הצדדים להסכמה על שחרור החשודה בתנאים, ובהם, בין היתר, מעצר בית למשך 20 ימים,

איסור יציאה מן הארץ למשך 180 ימים, הפקדת סך 180,000 ₪ במזומן, ערבות עצמית בסך 50,000 ₪, שתי ערבויות צד ג' על סך 50,000 ₪ כל אחת. ההסכמה קיבלה תוקף של החלטה. בדיון זה שיבח ב"כ המשיבה את היחידה החוקרת על היחס האישי והרגישות האדירה לעניינו של בנה הקטין של המשיבה (עמ' 12, ש' 13 לפרוטוקול).

זמן קצר לאחר השחרור, ביום 9.1.23, הגישה המשיבה בקשה לאישור יציאה לחו"ל, בה צוין כי המשיבה הזמינה כרטיסי טיסה לתאילנד ובחזרה כבר ביום 20.7.22, בלוויית משפחתה ובנה, למשך שבועיים. צוין כי בת זוגה של המבקשת, אשר הינה אמו של בן המשותף המתגורר בדרום אפריקה, תכננה מבעוד מועד להגיע ולפגוש את המשיבה ובן, אותו לא ראתה תקופה ארוכה, בתאילנד. צוין כי לנסיעה אמורות להצטרף 2 מתוך 3 מפקחות אשר אושרו בעניינה של המשיבה, כי בידי המבקשת רשימת תפוסים מכובדת הכוללת רכב וחשבונות בנק פרטיים ועסקיים. עוד צוין כי בשל חשיבות הנסיעה מוכנים הורי המשיבה אשר נוסעים עמה להפקיד ערבות כספית משמעותית להבטחת חזרתה לארץ יחד עם בנה הלומד במסגרות חינוכיות בישראל.

ביום 11.1.23 הגיבה המבקשת לבקשה, ביקשה לדחות על הסף את הבקשה תוך שהדגישה כי המשיבה שוחרר אך ביום 21.12.22 בהסכמתה ובהסכמת בא כוחה בתנאי הכולל איסור יציאה מהארץ למשך 180 ימים וכי אילו ביקשה המשיבה מראש בעת שחרורה בהסכמה כי יתאפשר לה לצאת לחו"ל, לא הייתה המבקשת מסכימה לכך.

ביום 16.1.23 התקיים דיון בבקשה בפני הנשיא, כב' הש' מ. מזרחי, בו הדגיש ב"כ המשיבה חשיבות החופשה, לשם מפגש בין הקטין לבין אמו השנייה (עמ' 13, ש' 15), כל המשפחה מוכנה להתגייס בהשגת נכסים לערוב לחזרת המשיבה לארץ (עמ' 13, ש' 17). בדיון זה שבה המבקשת והביעה התנגדותה ליציאת המשיבה לחופשה בחו"ל ואף לקיצור פרק הזמן של איסור יציאה מהארץ. בין היתר נטען כי המשיבה נחקרה בחשד לשיבוש החקירה בקשר לכך שהעבירה באמצעות גורם שלישי מסרים לעובדות החברה בקבוצת הוואטסאפ של העובדים (עמ' 14, ש' 5).

כבוד הנשיא קבע כי טרם חלפה תקופה המאפשרת עיון חוזר בהחלטת השחרור, בפרט שזו ניתנה בהסכמת המשיבה בעת שהייתה עצורה. עם זאת מאחר ולא נשמע נימוק של ממש מצד המבקשת המונע את קיצור פרק הזמן האוסר יציאה מן הארץ, נקבע כי איסור היציאה יקוצר ויעמוד על פרק זמן של 90 ימים מיום 21.12.22.

ביום 8.2.23 התקיים דיון בעניין תפוסים, בו הגיעו הצדדים להסכמות שונות בנוגע לנכסיה של המשיבה. כך הוסכם כי רכב בשווי כ- 460,000 ₪ ימכר, תמורתו תשמש לכיסוי הלוואה והיתרה תעבור לקופת החילוט לדיון עתידי (עמ' 15, ש' 10), הוסכם כי שני משרדים בנס ציונה ימכרו ובניכוי הלוואות תיכנס יתרת התמורה לקופת החילוט (עמ' 16, ש' 13), דירה בחולון תמשיך להיות תפוסה, דמי השכירות המשולמים יממנו תשלום המשכנתא והוצאות נוספות (עמ' 16, ש' 30), הוסכם על תשלום חובות בגין שכר עובדים מחשבונות בנק עסקיים שימשיכו להיות תפוסים (עמ' 17, ש' 12). אושר תשלום דמי מחיה בסך 8,000 ₪ מתוך הכספים התפוסים בידי המבקשת (עמ' 18, ש' 26).

ביום 10.3.23 ביקשה המבקשת את הארכת התנאי האוסר יציאת המשיבה מן הארץ למשך 180 ימים החל ביום 21.3.23 תוך שציינה כי כנגד המשיבה חשש מובהק להימלטות מאימת הדין, כאשר מחומר החקירה עולה כי למשיבה קשרים קרובים בחו"ל וכן כי למשפחתה של המשיבה אמצעים כלכליים משמעותיים ביותר באופן המגביר החשש להימלטות מאימת הדין.

ביום 13.3.23 הגישה המבקשת בקשה לתפיסת כספים, בה ציינה בין היתר, כי היקף העבירות בהן חשודה המשיבה עומד על כ- 54,000,000 ₪, בעוד שווי הנכסים התפוסים עומד על כ- 5,500,000 ₪, כאשר לגבי חלק מהנכסים ישנן

טענות של צדדים שלישיים.

ביום 13.3.23 התקבלה תגובת הסנגור לבקשה, בה התנגד לבקשה תוך שהפנה להחלטת בית המשפט מיום 16.1.23, בה הורה על קיצור משך עיכוב היציאה, עד ליום 21.3.23, הדגיש כי כנגד החלטה זו לא הוגש ערר. בנוסף מסר כי לאור אותה החלטה ביצעה המשיבה שינוי בכרטיסי טיסה שנרכשו עבור משפחה מורחבת ליום 22.3.23, יום לאחר פקיעת הצו בהתאם להחלטה האמורה, כאשר לגישתו בבקשה לא צוין כל שינוי מאז הדיון האחרון. ב"כ המשיבה הדגיש כי החשש העיקרי הוא להימלטות המבקשת מאימת הדין, וכי בעניין זה הופקדו ערבויות נכבדות, כולל הפקדה במזומן בסך ₪ 180,000. הודגש כי כל רכוש של המשיבה מעוקל, עיקר משפחתה ופרנסתה מצויים בישראל, המשיבה עתידה לצאת לחו"ל ביחד עם המפקחים אשר חתומים על ערבויות גבוהות מאד.

היום, 19.3.23, התקיים בפני דיון במעמד הצדדים בבקשה.

ב"כ המבקשת טען בדבר חלקה המשמעותי בביצוע העבירה, הפנה למסמכים בנוגע להיקף העבירות, לכך שבת הזוג של המשיבה יכולה לפגוש את הילד המשותף בישראל,

ב"כ המשיבה טען בין היתר, כי היקפי העבירה להן טוענת המבקשת רחוקים מהמציאות, כי היחידה החוקרת מבקשת להקשות ללא סיבה אמיתית, מרכז חייה בישראל, נרשמה ללימודים בארץ, מוכן להפקיד סכום נוסף של ₪ 200,000 שיגויס על ידי כל בני משפחתה של המשיבה, חזר והדגיש כי מדובר בנסיעה מאד חשובה עבור המשיבה.

דין והכרעה

בבש"פ 1746/10 ניימן נ' מ"י נקבע:

"הזכות לצאת מישראל, היא כידוע זכות חוקתית, לאחר שהיא עוגנה בהוראת סעיף 6(א) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. עם זאת, זכות זו איננה מוחלטת וניתן לעתים להגבילה בכפוף לתנאי פסקת ההגבלה, על מנת לקדם אינטרסים אחרים, שהחברה חפצה בהגשמתם. ככל שהדברים נוגעים לכאלו המצויים בעיצומם של הליכים פליליים - סיוג הזכות נועד להבטיח כי מהלכו של ההליך הפלילי לא יסוכל (ראו: בבש"פ 6654/93 בינקין נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(1) 290, 293 (1993); בבש"פ 1986/94 מדינת ישראל נ' עמר, פ"ד מח(3) 133, 142 (1994); בבש"פ 7631/06 אהרון נ' מדינת ישראל [פורסם בבב], 3.10.2006); עיינו גם: יפה זילברשץ, זכות היציאה מהמדינה, משפטים כ"ג 69 (תשנ"ד)). נקודת האיזון שבגדרה רשאי בית המשפט, להורות על עיכוב יציאתו מן הארץ של נאשם היא מקום בו נמצא כי קיימת אפשרות סבירה כי הנסיעה לחו"ל (והחשש לאי-חזרה הנלווה לה) - עלולים לסכל את מהלכו של ההליך הפלילי, או את אכיפת תוצאתו (בבש"פ 1986/94 מדינת ישראל נ' עמר, פ"ד מח(3) 133, 142 (1994)). על סבירותה של אפשרות זו ניתן ללמוד, בין היתר, מן המעשים המיוחסים לנאשם בכתב האישום, מחומרתם ומנסיבות ביצועם, מהשלב בו עומד ההליך הפלילי, מחומרת העונש הצפוי ומנסיבותיו האישיות של הנאשם (בבש"פ 6606/02 צברי נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 625, 629 (2002); ענין אהרון הנ"ל). יש להוסיף כי מטרת הנסיעה - ומידת הפגיעה הגלומה במניעתה מן הנאשם - יכולה אף היא להוות שיקול במכלול שיקוליו של בית המשפט (ענין צברי הנ"ל, שם)".

ההחלטה בעניין ניימן לעיל ניתנה ביחס למי שכבר הוגש נגדו כתב אישום, אך הרציונלים רלוונטיים גם בשלב בו החקירה עדיין מתנהלת. ראה בעניין זה למשל עמ"י (מחוזי מרכז) 30084-01-20 מ"י נ' גנור (כב' הש' ע. דרויאן-גמליאל).

לא בכדי הארכתי בתיאור הרקע הדיני כמפורט לעיל, ממנו נלמדים נתונים רלוונטיים להחלטה בבקשה.

לאחר שבחנתי הנתונים הנוגעים למשיבה כפי שבאו לידי ביטוי כמפורט לעיל ומן החומר שהוצג לעיוני במהלך הדיון, מצאתי להורות על הארכת תוקף איסור היציאה מן הארץ כפי שיפורט להלן, תוך קביעה כי בשלב זה לא אפשר יציאת המשיבה לחופשה בחו"ל.

להלן נימוקיי:

על אף טענות ב"כ המשיבה באשר לעבירות, להיקפן, לחלקה של המשיבה ולמקומה במדרג העברייני, נקודת המוצא לדיון היא קיומו של חשד סביר בעוצמה לא מבוטלת לביצוע העבירות שיוחסו למשיבה - הכל כפי שנקבע בהחלטות קודמות בעניינה של המשיבה בתיק זה על ידי הנשיא, כב' הש' מ. מזרחי.

העבירות המיוחסות למשיבה הן עבירות חמורות. מדובר בעבירות שבוצעו לאורך זמן, כללו מתן שוחד לרופאים בהיקפים משמעותיים באופן שאיפשר למי שלא היה זכאי לכך לקבל רישיון לצריכת קנביס, בהיקף עבירה המסתכם בלמעלה מ- 50 מיליון שקלים.

בהתאמה, העונש הצפוי למשיבה במידה ותורשע צפוי להיות חמור גם כן. פסיקת בתי המשפט מעלה כי רף הענישה בעבירות אלה נאמד בשנות מאסר ארוכות.

השלב בו נמצאת ההליך הפלילי הוא ראשוני באופן יחסי - החקירה טרם הסתיימה, לאחריה צפוי למשיבה שימוע שלאחריו תתקבל החלטה אם להגיש כנגדה כתב אישום.

בכל הנוגע לנסיבותיה האישיות של המשיבה - הגם שתחילה נטען כי מדובר באם חד הורית המגדלת את בנה לבדה בעת שהמשיבה הייתה עצורה ובניסיון לשכנע את בית המשפט להורות על שחרורה, מיד לאחר השחרור התברר כי למשיבה בת זוג המתגוררת בדרום אפריקה וכי בנה בן ה- 4 של המשיבה שהוזכר בדיונים הוא ילד משותף למשיבה ולאותה בת זוג.

בהקשר זה נטען על ידי המבקשת כי למשיבה קשרים קרובים בחו"ל וכי למשפחתה יכולת כלכלית משמעותית - אשר באה לידי ביטוי בין היתר בהצעת המשיבה להפקיד סך 200,000 ₪ נוספים כדי לאפשר יציאתה את הארץ.

עוד עלה כי כל רכושה הידוע של המשיבה תפוס על ידי המבקשת והוא מהווה כעשירית בלבד מהיקף העבירה.

שילוב נתונים אלה מעלה חשש כבד כי המשיבה תצא את הארץ ולא תשוב אליה.

אני דוחה את טענת המשיבה כי המבקשת מנסה להקשות על המשיבה ללא סיבה אמיתית (לאחר שזכתה לשבחים על יחס אנושי והגון).

כל רכושה הידוע של המשיבה תפוס וצפוי להיות מחולט, בארץ צפויה לה התמודדות כלכלית משמעותית ועונש חמור במידה ותורשע. בחו"ל, במקום מגורי בת זוגתה או בכל מקום אחר, תוכל לפתוח בחיים חדשים ביחד עם בת הזוג והבן המשותף.

לא למותר להזכיר בהקשר זה הקביעה כי המשיבה ביצעה מעשים לשיבוש החקירה, באופן המקשה עוד יותר ליתן בה אמון.

מן העבר האחר, מידת הפגיעה במשיבה אינה ברף גבוה, מבלי להקל ראש בפגיעה בחופש התנועה הכולל גם יציאה מן הארץ.

סיבת הנסיעה המתוכננת היא לצורך חופשה משפחתית. הגם שנטען כי מדובר בנסיעה חשובה מאד עבור המשיבה, ניתן לנפוש גם בארץ ומפגש בין הילד לבת זוגתה של המשיבה, אמו השנייה, אפשרית גם בתחומי הארץ ולא רק בתאילנד.

כפי שצוין, מבלי להקל ראש בפגיעה, אין מדובר בנסיעה לצורך רפואי דחוף, ענייני עבודה שעלולים לגרום פגיעה כלכלית חמורה או לצורך קידום מהלכי חקירה שנועדו להתמודד עם התיק המתנהל כנגד המשיבה.

באזון שבין החשש להימלטות מאימת הדין, העלול לסכל ההליך הפלילי, לבין הפגיעה שאינה ברף גבוה בזכות המשיבה לצאת מן הארץ לצורך חופשה - גובר האינטרס הציבורי בניהול ההליך הפלילי ללא הפרעה.

לאור האמור לעיל לא מצאתי כי ניתן להסתפק בערבויות שיבטיחו חזרתה של המשיבה ארצה בשלב זה.

אני ער לכך שקבלת הבקשה תסב למשיבה נזק כלכלי הנוגע לביטול הנסיעה. יחד עם זאת לטעמי לא היה למשיבה מקום להניח כי לא תוגש בקשה להארכת האיסור לצאת מן הארץ. בהזמנת כרטיסי טיסה ליום שלמחרת פקיעת הצו לקחה המשיבה סיכון לא מחושב כי לא תוגש בקשה נוספת או כי בקשה כאמור תידחה.

בהתחשב בהחלטת הנשיא מיום 16.1.23, בה מצא להורות על איסור יציאה מהארץ לפרק זמן קצר מהתקופה המקסימלית, אלך בדרך שהתווה ואורה על הארכת עיכוב היציאה לפרק זמן קצר מזה שהתבקש לשם פיקוח על התקדמות החקירה.

אשר על כן, אני מורה על הארכת צו איסור היציאה מן הארץ עד ליום 18.7.23.

בהתחשב בפרק הזמן הצפוי לעבור עד מועד זה מאז החלה החקירה הגלויה, הרי שבמידה ותתבקש הארכת איסור היציאה מן הארץ פעם נוספת, יהא על היחידה החוקרת להצביע על התקדמות החקירה, הצפי לסיומה והמועד בו צפוי להתקיים שימוע בעניינה של המשיבה. הבקשה תידון ותישקל לגופה ככל שתוגש.

ככל שהמבקשת תבקש להאריך את איסור היציאה מן הארץ פעם נוספת, יהא עליה להגיש בקשה בעניין עד ליום 11.7.23, על מנת לאפשר קיום דיון וקבלת החלטה מושכלת טרם המועד האמור.

ניתנה היום, כ"ז אדר תשפ"ג, 20 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.